

[Ib Nørlund]

Det var ikke noget særlig oplysende svar, forsvarsministeren kom med, og det forbavser mig selvfølgelig, for det sker jo på et tidspunkt, hvor en offentlig debat er begyndt om disse problemer og endda med ministerens, forsvarschefens og hjemmевærnschefens medvirken. I betragtning af, at alle de herrer har været i ilden i en offentlig debat, synes jeg nok, man kunne komme noget nærmere ind på tingene, end det skete. Jeg fik indtryk af, at forsvarsministeren har opholdt sig mest i den afdeling af sin ressort, hvor man beskæftiger sig med udlægning af røgslør og lignende camouflageforanstaltninger.

Vi har rejst denne debat, fordi vi mener, disse ting bør drøftes nu, fordi ellers ved vi meget vel, hvordan det går: så kommer man engang til efteråret eller næste år og stiller folk over for mere eller mindre fuldbyrdede kendsgerninger på områder, som jeg tror er vigtige.

Der bliver sagt, at oplægget fra planlægningsgruppen skal tage hensyn til de konsekvenser, som kan forudses at være gældende i 1980'erne, men faktisk er vi også med, hvad vi gør nu, med til at forme betingelserne i 1980'erne.

Hr. Poul Nielson talte om modighed. Jeg synes også, det var temmelig dristigt af ham at omgå alle de problemer, som han ved beskæftiger mange mennesker her i landet, ikke mindst folk fra SV-regeringens interesseområde, om jeg så må sige, som jo får pebet ind i ørerne om nødvendigheden af sparsommelighed både her og dér, så det kniber og piber, og så komme her, som jeg skal komme ind på, med et program, som ganske tydeligt viser, at her skal ikke spares, her bliver der punget ud.

Hr. Kristen Østergaard ville feje det til side med at sige, at her var tale om detailspørgsmål. Det synes jeg er temmelig groft over for disse ganske antagelige udgifter og de andre perspektiver, som kan ligge i de problemer, vi her har med at gøre.

Hr. Palle Simonsen førte sig mere martialske frem og slog på skjolde og sagde, hvad han plejer at sige, hvorefter han kom med nogle ærerørige betragtninger på grund af mangel på argumenter.

Hr. Bollmann så mest af alt denne forespørgselsdebat som en trussel mod CDs medvirken sammen med visse andre partier i et forlig. Jeg kan sige, det faktisk ikke er det,

der har bekymret os mest, da vi rejste denne forespørgsel.

Det, der i hvert fald klart fremgår af ministerens svar, er, at man på det militære område fra regeringens side er klar til at åbne pengepungen yderligere i forhold til det, man gør nu. Men det ville være rart, om forsvarsministeren så prøvede bare sådan antydningssvis at sige, hvor meget mere man vil give, om der ikke er en ramme, sådan bare nogenlunde, så vi kan vide, hvad det er, vi har at gøre med her. Men det forskånedes han offentligheden for; jeg håber, vi bagefter får interessante oplysninger frem.

Der var engang, hvor socialdemokratiske forsvarsministre kaldte sig afrustningsministre, men den skæbne skal nok ikke vederfares den nuværende. Nej, her kommer man med tale om, at der skal ske budgetregulering, der skal tages hensyn til, at sagerne bliver dyrere med den nye teknik, og der bliver også åbent sagt, at der her er tale om øgede økonomiske midler, og det var det, der gjorde hr. Palle Simonsen så glad, så glad.

Der bliver også sagt noget om, at der er tale om at beskæftige sig med alternativer til den nuværende forsvarsordning, og det ville da også være meget passende sådan lige at antyde, hvad det drejede sig om. Drejer det sig om de spørgsmål, som hr. Knud Damgaard rejste i sommer om, at forsvarsordningen skulle lægges om til, at man koncentrerer alle kræfter om en enkelt våbenart, hvilket jo indebærer, at de andre våbenarter skulle være fuldstændig integrerede i NATO-forsvaret? Det kunne nu være rart for de pågældende at vide, om det er den slags alternativer, man fortsat beskæftiger sig med.

Men det, som man beskæftiger sig meget lidt med, er afrustningsbestrebelse som alternativ. På det område kan det retteligt siges, at aktivitetsniveauet er for lavt, som forsvarsministeren ellers udtrykker sig. Som jeg tidligere har haft lejlighed til at gøre opmærksom på herinde, er det en sag, hvor det afgørende tidspunkt for, om det skal gå den ene eller den anden vej, netop er denne overgangsfase, hvori vi befinder os. Derfor er det så uhyre vigtigt, at man kan foretage nogle skridt i retning af at dreje udviklingen fra den ene opspænding efter den anden til en fremadskridende afspændings- og afrustningsudvikling.